

Finansudvalget har afgivet Betænkning angaaende Forslag til Lov indeholdende nogle forandrede Bestemmelser om Dragør Lodseri. Eksemplarer ere omdelte. Vædringsforslag kunne indgives i Bureauet til i Morgen Middag Kl. 1.

Ved Folketingsmanden for Ribe Amts 2den Valgkreds (Bluhme) er modtaget et Andragende fra Bogmand B. Madsen af Esbjerg om, at der maa blive foranlediget en Undersøgelse i Anledning af en ham overgaaet Retsforfølgning. Andragendet tilstilles Udvalget for Andragender.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 3797 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B, Sp. 1395 ff.)

Uden for Betænkningen var der intet Vædringsforslag stillet.

De stillede Vædringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling fattedes til Forhandling under et.

Ordføreren (Bajer): Indfødsretslovforslaget, som ellers plejer at have en meget let Gang gennem Rigsdagen, frembyder denne Gang særlige Vanskeligheder. Rige fra første Færd synes det at have mødt Hindringer paa sin Vej. Der var jo det Uheld, inden Lovforslaget blev indbragt i Landstinget, at der var glemt en — jeg tror, han var faldet ud — som derfor blev sat ind af Landstinget. Derom er der nu ingen Menighed, men det er, ligesom om der er gaaet Hul paa Bøsen og faldet flere ud, nemlig dem, som bleve udstemte i Landstinget ved anden Behandling, ikke mindre end 19. En af disse er bleven sat ind igen ved 3dje Behandling, fordi der tilvejebragtes Bevis for, at en Sygehjælp, som han havde modtaget for adskillige Aar siden, var bleven tilbagebetalt, og Menigheden drejer sig saaledes om 18. Folketingsudvalget har gaaet til sin Gerning paa Grundlag af den Sædvane, som er, kan jeg sige, oparbejdet gennem en meget lang Aarrække. Vi have fundet, at den højtærede Minister ogsaa har holdt sig den gamle Sædvane efterrettelig ved at optage paa det oprindelige Lovforslag alle

de Personer, som stod der, da det blev indbragt i Landstinget. Vi finde, efter det Skøn, der er blevet gjort gældende over for hver enkelt Person, at de alle sammen efter denne lange Sædvane bør have Indfødsret, det vil sige, at det maa anses fuldt forsvareligt, at de faa dansk Indfødsret. Den Grundfætning bør man vistnok, nemlig gaa ud fra, at ingen Person bør have Borgerret eller Indfødsret i mere end et Land, men bør da ogsaa have Indfødsret i et saadant. Saaledes som Tiden udvikler sig: at det bliver lettere og lettere at tage Ophold i en ny Stat, bør man ikke gøre det alt for vanskeligt at flytte fra det ene Land til det andet. Det, som Udvalget derfor har ment altid, i en umindelig Aarrække kan jeg gerne sige, er, at der bør foreligge tilstrækkelige Garantier for, at de, der søge Indfødsretten, ville slutte sig til Danmark som et nyt Fædreland. Nu er der denne Gang, siges der fra Landstingets Side, ny Synspunkter at gøre gældende, idet var Lovgivning er bleven forandret: Vi have faaet en ny Fattiglov, som gør Indfødsret til Betingelse for at nyde Fattigunderstøttelse, og der er kommen en Lov om Alderdomsforsørgelse. Det har ogsaa været anerkendt fra Folketingets Side, at man ikke burde give Indfødsret til nogen, om hvem det kunde forudses, at vedkommende i nær Fremtid vilde falde det offentlige til Byrde, og det maa jo ogsaa forudsættes, at den højtærede Indenrigsminister har taget dette Hensyn i Betragtning, da han indbragte det oprindelige Lovforslag i det andet Ting. Der var 4 af disse Personer, som havde modtaget nogen Sygehjælp for nogle Aar siden, men paa Grund af øvrige Omstændigheder fandt den højtærede Minister, at der kunde ses hørt derfra. Dette hænger sammen med det samlede Skøn, vi tage, saa at det ene undertiden kan opvejes af det andet. Fra Landstingets Side har der ogsaa tidligere været gjort Forsøg paa at opstille en Regel om, at i et vist Aaremaal skulde vedkommende have haft fast Ophold her, for at han kunde faa Indfødsret, men det har da vist sig, at der atter og atter maatte gøres Undtagelser fra denne Regel. Ganske vist regnes et længere Ophold til Fordel i Henseende til, at give nogen Indfødsret, men som Regel kan dette Krav ikke opstilles, og som Regel er det ogsaa blevet fraveget atter og atter af det høje Landsting og fastholdes da heller ikke for Djæbliffet. Der kan jo tænkes Tilfælde, hvor en Person har været her en meget lang Aarrække, og dog ikke bør have Indfødsret, saaledes f. Eks., hvis det med Sandsynlighed kan forudses, at han vil flytte bort, maatte fordi han arver et Gods